

N. K.
JEMISINOVÁ

BRÁNA HOST
Z OBELISKŮ

Zlomená země: svazek druhý

NEJÚSPĚŠNĚJŠÍ
FANTASY SÉRIE
V HISTORII —
VÍTĚZ CENY HUGO
TŘIKRÁT V ŘADĚ

N. K.
JEMISINOVÁ
Brána z obelisků

N. K.
JEMISINOVÁ

BRÁNA Brno
2019
Z OBELISKŮ

Zlomená země: svazek druhý

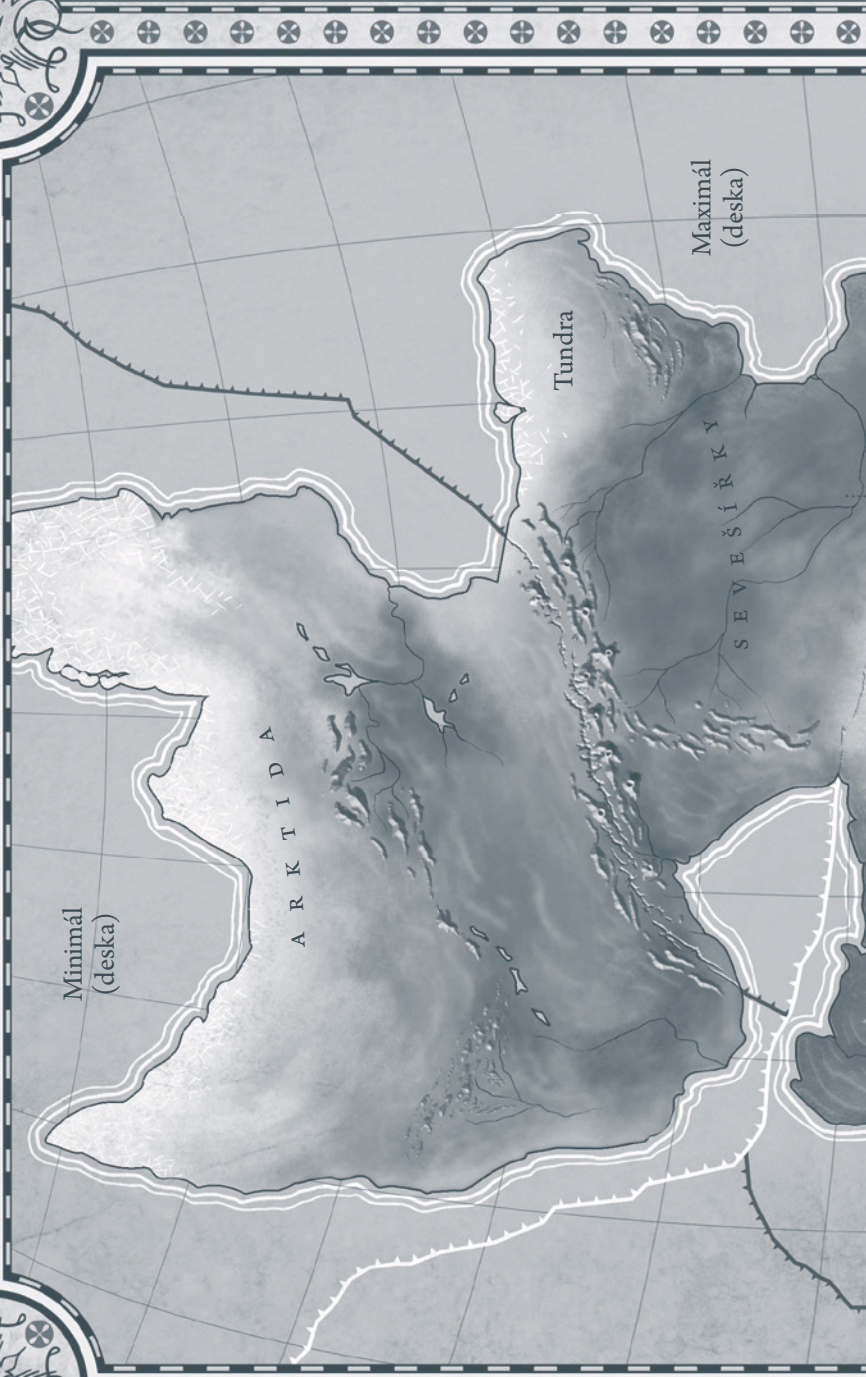
Minimál
(deska)

A R K T I D A

Tundra

Maximál
(deska)

S E V E Š Í Ř K Y

The Obelisk Gate

Copyright © 2016 by N. K. Jemisin

Cover photo by love photo / Shutterstock.com

Cover design by Wendy Chan

Cover © 2016 Hachette Book Group, Inc.

Map © Tim Paul Illustrations

Translation © Roman Tilcer, 2019

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2019

(elektronické vydání)

ISBN 978-80-275-0050-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-275-0051-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-275-0052-9 (Formát MobiPocket)

*Těm, kterým nezbývá
než připravit děti na boj*

Nassun, v úzkých

Hmm. Ne. Musím na to jinak.

Koneckonců, člověka tvoří on sám a taky ti další. Konečnou podobu mu dávají vztahy s ostatními. Já jsem já a ty. Damaja byla sebou i rodinou, která ji odmítla, a obyvateli Opory, co ji otesali do ostrého hrotu. Syenit byla Alabastrem a Innohem a lidmi z nešťastné, zničené Allije a Meovu. Teď jsi Tirimem a poutníky po cestách zapadaných popelem a jsi taky svými mrtvými dětmi... a tím, které ti ještě zbývá. Které získáš zpátky.

Čímž nic neprozrazuju dopředu. Jsi přece Essun. Je to jasná věc. Nebo ne?

A teď k Nassun. K Nassun, které je jen osm let, když začne konec světa.

Těžko říct, co jí proběhlo hlavou, když se jednou odpoledne vrátila z vyučování a doma v doupěti zjistila, že mladší bratříček leží mrtvý na podlaze a nad ním stojí otec. Můžeme si představovat, co si myslela, co cítila, co dělala. Můžeme se dohadovat. Ale vědět to nemůžeme. Snad je to tak lepší.

Co víme jistě: co ji zajímalo. Měla z ní být učenkyně.

Se samozvanými opatrovateli kamenného učení má Tišina zvláštní vztah. První záznamy o učencích se datují až do bájemi

opředeného skořápkového období. Tehdy měly všechny děti narozené během několika let v Arktidě kvůli výparům jakýchsi plynů křehké kosti, které se zlomily, když se jich někdo dotkl, a zakřivily, když dítě vyrostlo — pokud tedy vyrostlo. (Jumeňští archeomesti se po staletí dohadovali, bylo-li to způsobeno stronciem, či arzenem a zda to vůbec brát jako období, když to postihlo jen pár set neduživých bledých divochů v severní tundře. Právě tehdy ovšem obyvatelé Arktidy získali pověst neduživců.) Podle učenců je to už pětadvacet tisíc let, což většina lidí považuje za nehorázný výmysl. Učenci ale popravdě patří k životu na Tišině ještě déle. Před pětadvaceti tisíci lety se jejich role pouze proměnila tak, že takřka pozbyla smyslu.

Pořád tu jsou, jenom zapomněli, kolik toho už zapomněli. Jejich rád, dá-li se nazývat rádem, přežil navzdory tomu, že univerzity, od První až po Sedmou, neuznávaly jejich práci a považovaly ji za apokryfní a pravděpodobně nepřesnou, a tomu, že vlády v průběhu věků podkopávaly jejich důvěryhodnost propagandou. A navzdory obdobím, jak jinak. Původně učenci pocházeli výhradně z národa známého jako Regwové — byli to lidé ze západního pobřeží, měli žlutočervenou pleť a od přírody černé rty a zaznamenávání dějin uctívali tak, jako se v méně hořkých časech uctívali bohové. Tesali kamenné učení do horských úbočí, do kamenných štítů tyčících se až do nebe, aby všichni viděli a znali moudrost potřebnou k přežití. Žel, ke zničení hor v Tišině stačí, aby orogenní batole dostalo záchvat vzteku. Ke zničení lidí je potřeba jen o málo víc.

Učenci už tedy nejsou Regwové, většina z nich si však na jejich paměť barví rty na černo. Ne snad, že by si pamatovali, proč to dělají. Dnes je podle toho zkrátka poznáte: podle rtů, podle stohu polymerových tabulek, jež s sebou nosí, podle ošumělého oblečení a podle skutečnosti, že obvykle nemají pra-

vé spolové jméno. Ovšem bezespolci to nejsou, to zase pozor. Během období se teoreticky mohou vrátit do svého domovského spolu, nicméně při výkonu povolání je to obyčejně zavane tak daleko, že by to s tím návratem nebylo jednoduché. Praxe je taková, že je řada společenství přijme i během období, protože i ta nejlhostejnější komunita se chce za dlouhých chladných večerů bavit. Proto se většina učenců věnuje umění — hudbě, veselohře a podobně. Mohou taky učit nebo hlídat omladinu, když to zrovna nemůže dělat nikdo jiný, a co je nejdůležitější, slouží jako živá připomínka toho, že lidé přečkali horší časy. A takovou připomínku potřebuje každý spol.

Učenkyně, jež přišla do Tirima, se jmenuje Rentrí Učenkyně Kámen. (Všichni učenci přijímají spolové jméno Kámen a užitkové jméno Učenec, je to jedna ze vzácnějších užitkových kast.) Není kdovíjak významná, ale z určitého důvodu bys o ní vědět měla. Původně se jmenovala Rentrí Plemenice Tentýk, ale to bylo předtím, než se zamilovala do učenkyně, která navštívila Tentýk a svedla ji, tehdy ještě jako mladou ženu žijící nudným životem obráběčky skla. Život by býval o něco zajímavější, kdyby před jejím odchodem nastalo období, v takových časech je totiž úkol plemeníka jasný — a možná že i to ji pobídlo k odchodu. Nebo to byla jen obvyklá pošetilost mladé lásky? Těžko říct. Její učená milá ji nakonec opustila na předměstí rovníkrajského spolu Penfen se zlomeným srdcem, hlavou plnou vědění a měšcem naplněným nefritovými úštěpky, kabošony a jedním perleťovým kosočtvercem, ušpiněným od něčí šlápoty. Perleť utratila u obráběče za vlastní sadu tabulek, za nefritové úštěpky si koupila zásoby na cestu a nocleh v hostinci, než obráběč dokončil tabulky, a kabošony vyměnila v krčmě za množství silného pití. Potom s novou výbavou a zalepenými ranami vyrazila do světa. Takto její povolání přetrvává.

Je možné, že když se u stanice, kde se pro tentokrát usídila, objeví Nassun, vzpomene Rentrí na svá učňovská léta. (Ne na to, jak byla svedena; Rentrí je zjevně na starší ženy. Je v ní kus bláhového snílka.) Včera Rentrí procházela Tirimem, nakupovala na tržnici a vesele se usmívala černě namalovanými rty, přišla tak oznámit svou přítomnost v kraji. Nevšimla si Nassun, jak se cestou z jeslí domů zastavila a zadívala se na ni s pocitem bázně a náhlou, nesmyslnou nadějí.

Dnes Nassun do jeslí vůbec nešla, vydala se Rentrí najít a přinesla jí obětinu. To je tradice — tedy ta obětinu, ne to, že dcery učitelek chodí za jesle. Ve stanici už jsou dva dospělí z městečka, sedí na lavici, poslouchají, jak Rentrí hovoří, a pohár na obětiny se již plní zářivě barevnými úštěpkami s fasetovým znakem čtyřčiny. Rentrí překvapeně zamrká, když uvidí Nassun: vytáhlou, vyzáblou, nohatou a okatou dívčinu, zcela zjevně moc mladou na to, aby v tuhle hodinu nebyla v jeslích, když zrovna nejsou žně.

Nassun se zastaví na prahu stanice a zalapá po dechu, a její příchod tak působí velmi dramaticky. Dva posluchači se otočí a zírají na ni, na Džidžovu obvykle tichou prvorozenou ratolest, a jen kvůli těm dvěma okamžitě, teď a tady, nevyhrkne, co má v úmyslu. Matka jí vštípila značnou opatrnost. (Donese se k ní, že nebyla v jeslích. Nassun je to jedno.) Nicméně polkne, rychle dojde k Rentrí a něco jí podá: kus tmavého kamene, z nějž vyčuhuje malý, téměř krychlový diamant.

Nassun nemá jiné peníze než kapesné, víš, a to už utratila za knihy a sladkosti. Nikdo v Tirimu ale neví, že se kousek odsud nachází pravděpodobně bohatý diamantový důl — tedy nikdo kromě orogénů. A ti to ví, jenom pokud něco takového hledají. Nassun je jediná, kdo se s tím za posledních pár tisíc let namáhal. Ví, že by takový diamant správně najít neměla.

Matka ji učila, ať nedává najevo, že je orogéna, a ať nepoužívá orogenii jindy než během přísně tajných hodin, které jí done dávna vždycky jednou za pár týdnů dávala v nedalekém údolí. Diamanty nikdo neplatí, nedají se totiž snadno rozbít na menší, pořád se však využívají v průmyslu, při těžbě a podobně. Nassun ví, že ten kámen má jistou hodnotu, ale ani v nejmenším netuší, že by se za tak pěkný drahokam, jaký Rentrí právě dala, daly koupit jeden dva domy. Je jí teprve osm let.

A když vidí, jak Rentrí při pohledu na tu trpytivou hrudku vyčnívající z černého kamene vypoulí oči, vezme ji to tak, že na přítomnost dalších lidí úplně zapomene a vyhrkne: „Chci být taky učenkyně!“

Samozřejmě netuší, co taková učenkyně vlastně dělá. Ví jen, že hrozně, hrozně moc touží odejít z Tirima.

Ale o tom až později.

Rentrí by musela být hloupá, aby takovou obětinu odmítla, a tak ji neodmítne. Ale hned Nassun neodpoví, zčásti proto, že Nassun je podle jejího soudu roztomilá a to, co jí tu povídá, se nijak neliší od jiných pomíjivých dětských nápadů. (Do jisté míry má pravdu; minulý měsíc Nassun chtěla být genýrkou.) Radši ji požádá, ať si sedne, a pak svému malému obecenstvu vypráví příběhy, a to po celý zbytek odpoledne, dokud slunce nezačne vrhat na úbočí svahu a do lesa dlouhé stíny. Když se ostatní dva posluchači zvednou k odchodu, dívají se na Nassun a tak dlouho naznačují, že by měla jít s nimi, až je neochotně poslechne. Obyvatelé Tirima by si totiž nedovolili projevit učenkyni takovou neúctu, že by ji kvůli nějakému děcku nechali řečnit celou noc, až se umluví k smrti.

Jakmile posluchači odejdou, přiloží Rentrí na oheň a začne si připravovat večeři z kusu vepřového bůčku s listovou zeleninou a kukuřičnou krupicí, co si včera koupila v Tirimu.

Zatímco čeká, až se jídlo uvaří, ukusuje z jablka a uhranutě otáčí v prstech kamenem od Nassun. Je z něj celá nespá.

Ráno se vydá do Tirima. Několika diskrétními dotazy zjistí, kde Nassun bydlí. Essun je zrovna pryč, vede poslední hodinu své dráhy učitelky v jeslích. Nassun je taky v jeslích, ale nemůže se dočkat, až se během oběda vytratí a půjde zase hledat učenkyni. Džidža je v dílně, jak říká oddělenému pokoji, který používají jako sklep a v němž přes den pracuje se svými hlučnými nástroji. V tomtéž pokoji pospává Uke. Usne kdekoli. Ukolébavkou mu odjakživa byly písně země.

Když Rentrí zaklepe, dveře otevře Džidža a to ji drobet vyvede z míry. Džidža je středošírní míšenec, stejně jako Essun, ale podědil spíše sanzedské rysy — je velký, hnědý, svalnatý a má vyholenou hlavu. Jde z něj strach. Avšak vřelý úsměv v jeho tváři je zcela upřímný, díky čemuž má Rentrí z toho, co se rozhodla udělat, lepší pocit. Je to dobrý člověk. Nemůže mu lhát.

„Tumáte,“ řekne a podá mu kámen s diamantem. Tak vzácný dar přece nemůže od dítěte přijmout, ne výměnou za pár příběhů a za to, že by ji vzala do učení, se kterým si to Nassun za pár měsíců nejspíš rozmyslí. Džidža se zmateně zamračí a kámen přijme, vyslechne si vysvětlení a zahrne Rentrí díky. Slíbí jí, že poví o její štědrosti a poctivosti každému, koho potká, čímž jí snad předtím, než zase zamíří jinam, zajistí pár příležitostí k výdělku.

Rentrí odejde a tím končí její role v tomto příběhu. Je to však role významná, proto o ní mluvím.

Džidžu neobrátila proti jeho synovi jedna jediná, osamocená věc, víš. Zkrátka si za ty roky všiml u manželky i u dětí zvláštností, které v hloubi jeho mysli probouzely podezření. To ho postupem času začalo hlodat a ve chvíli, kdy začíná

tento příběh, už se jím přímo užívá. Džidža si to ale nechce připustit, aby si nemusel dělat ještě větší starosti. Konec konců svou rodinu miluje a pravda je prostě... nemyslitelná. Doslova.

Nakonec by na to přišel, ať už tak či onak. Opakuji: nakonec by na to přišel. Vinu nelze svalit na nikoho jiného.

Pokud ale toužíš po jednoduchém vysvětlení a je-li možné, že nastal nějaký bod zlomu, kdy přetekla poslední kapka, kdy praskla zátka sopečného jícnu... byl jím ten kámen. Džidža se totiž v kamenech vyznal, víš. Byl to výborný obráběč. Vyznal se v kamenech a vyznal se v Tirimu a věděl, že žily vyvréle horniny z prastaré sopky se táhnou celým okolím. Většinou se nedostaly na povrch, ale bylo klidně možné, že Nassun náhodou našla diamant někde, kde ho mohl sebrat kdokoli. Bylo to nepravděpodobné. Ale nikoli vyloučené.

Když Rentrí odejde, vznáší se tahle úvaha po zbytek dne na hladině Džidžovy mysli. Pravda se skrývá pod hladinou jako leviatan připravený vynořit tělo, zatím jsou však vody Džidžových myšlenek klidné. Popření má velkou sílu.

Potom se ale probudí Uke. Džidža ho odvede do doupěte a zeptá se ho, jestli nemá hlad — Uke odpoví, že ne. Pak se na Džidžu usměje a s neomylnou vnímavostí mocného orogenního dítěte se zadívá na jeho kapsu a řekne: „Ploč tam máš ten blýskavej kamínek, tati?“

Slova pronesená batolecím šištěním zní rozkošně. Protože však Uke ví, že má Džidža v kapse opravdu kámen, a přitom by to vědět neměl, je odsouzen ke zkáze.

Nassun neví, že to začalo tím kamenem. Až s ní budeš mluvit, neříkej jí to.

Když se toho odpoledne vrátí domů, Uke už je po smrti. Džidža stojí v doupěti nad jeho chladnoucím mrtvým tělíčkem

a ztěžka funí. Ubít batole nedá velkou práci, ale splášil se mu přitom dech. Když přijde Nassun, pořád nemá v krevním oběhu dostatek oxidu uhličitého — motá se mu hlava, chvěje se, je mu zima. Nemyslí mu to. Když se tedy Nassun zprudka zastaví ve vchodu do doupěte, vyvalí oči na ten výjev a začne si jen velmi pomalu uvědomovat, co vlastně vidí, Džidža vyhrkne: „Ty to jseš taky?“

Je to chlap jako hora. Vyletí to z něj hlasitě, rázně, až Nassun poskočí. Odtrhne oči od Ukeho a zvedne je k němu a to jí zachrání život. Má je sice šedé po matce, ale tvar obličeje zdědila po Džidžovi. Stačí, aby se na ni podíval, a o krok ucouvne od prvotní paniky, které propadl.

Nassun mu navíc řekne pravdu. To taky pomůže, protože ničemu jinému by stejně nevěřil. „Jo.“

Nassun se v tu chvíli vlastně ani nebojí. Jelikož uviděla bratříčkově tělo a její mysl odmítla ten vjem zpracovat, zamrzne jí všechno vnímání. Ani neví, na co se jí Džidža ptá, protože aby pochopila kontext jeho slov, musela by si připustit, že skvrny na jeho pěstech jsou od krve a že její bratr na zemi pouze nespí. To nejde. Ne teď. Poněvadž se ale nemůže opřít o žádnou souvislou myšlenku, udělá, co děti v krajních situacích občas dělávají, a... jakoby klesne ve vývoji. Byť nechápe proč, ten pohled jí děsí. A z rodičů je jí Džidža odjakživa bližší. I ona je jeho oblíbenkyně: prvorozená, ta, kterou vůbec nečekal, ta s jeho tváří a smyslem pro humor. Má ráda stejná jídla. Džidža si trochu myslí na to, že by mohla jít v jeho šlápějích a stát se obráběčkou.

Když se tedy Nassun rozpláče, sama tak úplně neví proč. V hlavě jí to vřeští, srdce řve a ona vykročí k Džidžovi. Ten zatne pěsti, Nassun v něm ale nedokáže vidět hrozbu. Je to její otec. Chce, aby ji utěšil. Řekne: „Tati.“

Džidža sebou trhne. Zamrká. Hledí na ni, jako by ji viděl prvně v životě.

Dochází mu to. Nemůže ji zabít. Ani když je... ne. Je to jeho holčička.

Nassun jde k němu, natahuje ruce. Džidža se nedovede přimět, aby k ní natáhl ty svoje, ale stojí na místě. Dcera ho chytí za bližší zápěstí. Je rozkročený nad mrtvým Ukem — Nassun ho nemůže obejmout kolem pasu tak, jak by si přála. Ale přitiskne mu tvář k bicepsu, jeho svaly ji tolik uklidňují. Celá se třese a Džidža cítí, jak mu po kůži stékají její slzy.

Stojí tak, dech se mu pomalu zklidňuje, pěsti pomalu povolují. Nassun pláče. Po nějaké době se Džidža pootočí a ona mu sevře paže kolem pasu. Džida se přitom musí odvrátit od toho, co provedl Ukem. Jde to samo.

Zamumlá k Nassun: „Sbal si věci. Jako když jedeme na pár dní k babi.“ Džidžova matka se před pár lety znovu vdala a teď žije v Sume, městečku v sousedním údolí, které bude zakrátko zcela zničeno.

„Jedeme k ní?“ zahuhlá Nassun do jeho břicha.

Džidža ji pohladí po zátylku. Dělá to pořád, protože se jí to odjakživa líbí. Jako nemluvně mručela o něco spokojeněji, když jí držel hlavu v dlani. Je to tím, že v zadní části mozku se nacházejí čítidla, a když se jí tam dotkne, vnímá ho úplněji, jak už to u orogénů bývá. Ani jeden z nich netuší, proč se jí to tak líbí.

„Půjďme někam, kde ti bude líp,“ pronese Džidža mírně. „Slyšel jsem o jednom místě, kde by ti mohli pomoci.“ Aby zase byla malá holčička, a ne... Odvrátí se i od svých myšlenek.

Nassun polkne, pak přikývne, poodstoupí a zvedne k němu hlavu. „Půjde i máma?“

Džidžovým obličejem cosi proběhne, a to s jemností zemitřesení. „Ne.“

A jelikož byla Nassun plně připravena odejít po západu slunce s jakousi učenkyní, v podstatě utéct z domu, aby unikla matce, konečně se uklidní. „Dobře, tati.“ Jde si do pokoje sbalit.

Džidža se za ní dlouho dívá a zadržuje přitom dech. Znovu se odvrátí od Ukeho, taky si sbalí a jde zapráhnout vůz. Do hodiny jsou pryč, míří na jih a v patách je jim konec světa.

■ ■

V dobách Džiamarie, jež zanikla v období zatopené pouště, lidé věřili tomu, že obětováním posledního narozeného potomka moři zabrání tomu, aby voda zaplavila souš a vzala si ostatní.

— Z „*Plemeníkova zastavení*“, učeneckého příběhu
zaznamenaného ve čtyřčině Hanl na Západním pobřeží
poblíž Ulomeného poloostrova.
Apokryfní.

ty, zas a znovu

„Cože?“ zeptáš se.

„Luna.“ Alabastr, milovaný netvor, příčetný šílenec, nejmocnější orogén v celé Tišíně, na tebe hledí. Je v tom všechna ta stará síla, cítíš jeho vůli, to, co z něj dělá takový přírodní živel, skoro jako hmotný doplněk toho pohledu. Strážci byli hloupí, že ho kdy považovali za krotkého. „Družice.“

„Cože?“

Samou marností tiše zabručí. Vůbec se nezměnil, pomine-li, že částečně zkameněl, je stejný jako v té době, kdy jste byli méně než milenci a více než přátelé. Před deseti lety a jedním já. „Astronestrie neplácá hlouposti,“ prohlásí. „Vím, že tě to učili, celá Tišina je přesvědčená, že je ztráta času zabývat se oblohou, když se nás snaží vyhubit země, ale do zemních ohňů, Syen. Myslel jsem, že už ses naučila trochu víc zpochybňovat status quo.“

„Zaměstnávaly mě jiné věci,“ odsekneš stejně, jako jsi mu odsekávala vždycky. Myšlenka na staré časy tě ale vede k úvaze nad tím, čemu ses od té doby věnovala. A to tě vede k myšlence na tvou živou dceru, mrtvého syna a již brzy zesnulého manžela a úplně sebou šklubneš. „A jmenuju se teď Essun, už jsem ti to říkala.“

„Pro mě za mě.“ S heknutím se opatrně opře o stěnu. „Prý jsi sem přišla s nějakou geomestkou. Ať ti to vysvětlí. Já teď by-
vám celkem bez energie.“ Když vás pojídají, vybírá si to určitou
daň. „Neodpovědělas mi na první otázku. Už to umíš?“

Umíš přivolat obelisky? Když ti otázku položil poprvé, ne-
dávala ti smysl, snad proto, že tě rozptylovalo zjištění, že 1) žije,
2) mění se v kámen a 3) je tím orogénem, který roztrhl světadíl
vedví a vyvolal období, jež možná nikdy neskončí.

„S obelisky?“ Zavrtíš hlavou, spíš ze zmatku než na znamení
záporné odpovědi. Zabloudíš očima ke zvláštnímu předmětu
poblíž jeho lůžka, vypadá jako přehnaně dlouhý růžový skle-
něnůž a působí na tebe jako obelisk, byť něco takového není
možné. „Co — ne. Nevím. Od Meovu jsem to nezkoušela.“

Alabastr tiše zaupí a zavře oči. „Ty jseš, do rzi, nepoužitelná,
Syen. Essun. Nikdy sis doopravdy nevážíla našeho řemesla.“

„Já si ho vážím, jenom —“

„Jenom tak, aby sis s ním vystačila, jenom tak, aby ses vy-
táhla, ale jediné když z toho budeš něco mít. Řekli ti, jak vyso-
ko máš skákat, a výš jsi to nezkusila, všechno jen proto, aby
ti dali pěknější byt a další prsten —“

„Abych získala soukromí, ty osle, nějakou vládu nad svým
životem a nějakou tu rezavou úctu —“

„A dokonce jsi poslouchala toho svého strážce, a to jinak
neposloucháš nikoho —“

„Hej.“ Jelikož ses deset let živila jako učitelka, nabyl tvůj hlas
obsidiánového ostří. Alabastr zmlkne a zamrká na tebe. Velmi
tiše pronesesh: „Moc dobře víš, proč jsem ho poslouchala.“

Na chvílku zavládne ticho. Oba si dáte pauzu, abyste se
trochu vzpamatovali.

„Máš pravdu,“ odvěti Alabastr posléze. „Omlouvám se.“ Při-
děleného strážce totiž poslouchají — poslouchali — všichni

císařští orogénové. Neposlušní zaplatili životem nebo skončili v uzlu. Ovšem až na Alabastra — nikdy ses nedozvěděla, co své strážkyni provedl.

Na znamení míru toporně přikývneš. „Omluva přijata.“

Alabastr se opatrně nadechne, vypadá unaveně. „Zkus to, Essun. Zkus se napojit na obelisk. Dnes. Potřebuju to vědět.“

„Proč? A jaká růžice? Co to —“

„Družice. A jestli neumíš ovládat obelisky, tak na tom vůbec nesejde.“ Klíží se mu oči. Nejspíš je to dobře. Musí šetřit síly, má-li přežít to, co se s ním děje. Jestli se to přežít dá. „Co nesejde, ještě hůř. Pamatuješ si, proč jsem ti o obeliscích původně nechtěl říct vůbec nic, že?“

Ano. V době, kdys těm velkým poloskutečným krystalům plujícím po obloze ještě nevěnovala pozornost, jsi Alabastra jednou požádala, ať ti vysvětlí, jak dělá s orogenií takové úžasné kousky. Nic neprozradil a tys ho za to nesnášela, teď už ale víš, jak je taková znalost nebezpečná. Kdybys tehdy, jak ses chtěla zachránit před strážcem, který vás napadl, nechápala, že obelisky jsou zesilovače, zesilovače orogenie, nikdy bys nesáhla po tom granátu. A kdyby nebyl polomrtvý, popraskaný a neměl v sobě zamrzlého kamenožravce, stálo by tě to život. Nemělas dost síly, dost sebeovládání, nezabránila bys tomu, aby tě jeho energie usmažila od mozku dolů.

A teď Alabastr chce, ať se na jeden obelisk napojíš schválně, protože ho zajímá, co se stane.

Umí ti číst ve tváři. „Jen do toho,“ pobídne tě. Pak zase zavře oči. Slabě to v něm chrastí, jako by měl v plicích štěrk. „Někde poblíž pluje topaz. Dnes v noci ho zavolej, ráno pak uvidíš...“ Najednou jako by zeslábl, dochází mu síla. „Uvidíš, jestli přiletěl. Když nepřiletí, přijď mi to říct a já si najdu někoho jiného. Nebo to udělám sám.“

Ani v nejmenším netušíš, koho najde nebo co udělá. „Řekneš mi už, o co tady jde?“

„Ne. Přese všechno, Essun, totiž nechci, abys umřela.“ Zhluboka se nadechne, zvolna vydechne. Následující slova zní neobvykle něžně. „Rád tě vidím.“

Musíš zatnout zuby, abys mu dokázala odpovědět. „Jo.“

Nic víc nedodá a jako rozloučení vám to oběma stačí.

Vstaneš a přelétneš očima k nedaleko stojící kamenožravky. Alabastr jí říká Antimon. Stojí jako socha, jak už to kamenožravci dělávají, příliš černé oči tě sledují příliš upřeně, a byť drží tělo v klasické póze, máš pocit, že je v tom náznak jízlivosti. Stojíš s ladně nakloněnou hlavou, jednu ruku má v bok a druhou zvednutou, uvolněnými prsty míří do neurčita. Snad je to výzva, ať jdeš blíž, snad skrytá pobídka k odchodu, snad taková ta situace, kdy má někdo tajemství a chce, abyste o něm věděli, ale nechce vám ho prozradit.

„Starej se o něj,“ řekneš jí.

„Starám se o něj stejně, jako bych se starala o jakoukoli jinou cennost,“ odvěti bez toho, aby pohnula ústy.

Co má tohle znamenat, si radši ani nebudeš domýšlet. Obrátíš se k odchodu z ošetrovny a u dveří na tebe čeká Hoa. Hoa, co vypadá jako krajně zvláštní lidský kluk, ale byť je to k nevíře, ve skutečnosti je kamenožravec a stará se o tebe jako o svou cennost.

Od chvíle, kdy ti došlo, co je zač, se na tebe dívá nešťastně. Zavrtíš hlavou, mineš ho a vyjdeš ven. Rychle vykročí za tebou.

Ve spolu Kastrima začíná noc. Není to moc poznat, jelikož jemné bílé světlo, které se nepochopitelně line z mohutných krystalů uvnitř geody, se nikdy nemění. Lidé chodí sem a tam, nosí věci, pokřikují na sebe a věnují se svým záležitostem bez